

238 FIRMES, A VALÈNCIA

FIMI: la moda, infantil

A València, la Fira Internacional de Moda Infantil, un dels certàmens més importants del món, han tancat les portes, amb un gran èxit. El disseny català i valencià —amb alguna tensió entre corrents— va a l'avantguarda.

Antoni Robles

238 firmes dedicades a la confecció infantil han presentat, les seues col·leccions per a la temporada primavera-estiu 1987, a la Fira Internacional de Moda Infantil (FIMI). FIMI és, avui, l'únic certamen dedicat a difondre les últimes novetats de la moda infantil que se celebra a l'estat, i un dels més importants que es fan al món, després del Pitti Bimbo de Florència i el Saló de la Moda Infantil de París. La importància d'aquesta fira ve avalada, a més, per ser un dels tres salons de moda que tenen lloc a l'estat i que tenen el suport directe del Ministeri d'Indústria. Els

Dalt, inauguració del Certamen. Baix, disseny d'Àngela Fandos.

altres dos són el Saló Gaudí-Home de Barcelona, i l'«Imagen-Moda» (destinat a la dona) que se celebra a Madrid.

La celebració de la vigèsima edició de FIMI ha demostrat el bon nivell de la confecció infantil superior a la d'home o dona, i l'existència d'un cert nom de firmes d'elit, valencianes i catalanes, que no tenen res a envejar a les europees. S'ha pogut observar, també, l'existència de tendències de moda similars a les presentades al Pitti Bimbo de Florència, com la imparable tornada *country* dels *jeans*, la de la roba marinera i dels aires tropicals.

Les formes són amples i còmodes, voluminoses a la part superior i ajustades a la cintura. Efectes abrusats en les faldilles i pantalons. Els colors, en combinació amb les distintes tendèn-

cies: color de sorra, caquis, negres i blancs a conjunt; rojos i blancs, crus, i blau marí. Els teixits passen pel denim, el cotó, les panes, milratlles, lonetes, «chambrais» i les mescles de cotó i polièster.

Una de les més agradables sorpreses de FIMI ha estat la presència de distints ambients dedicats a recrear les tendències elaborades per la Comissió de Moda Infantil de «València Cercle d'Estilistes» per a la primavera-estiu 87. Aquestes tendències foren reproduïdes en quatre espais diferents destinats a zones de descans i comunicació per a expositors i visitants, i portaven els noms següents:

— Amanida d'alvocat: Propugna una indumentària que recull els dar-

ters plantejaments ètnics i deriva en un cert exotisme, tractat amb una visió de ple estiu.

— Barbacoa: Línia esportiva i d'aventures, amb un cert «look» africà i de ral-lis.

— Crema de *chantilly*: Tal com es veié al Pitti, Crema de Chantilly recull aures d'un romanticisme camperet i edulcorat.

— Goma de mastegar: Dissenya un ambient urbà i funcional. Proposa reviscolar el protagonisme del vaquer en qualsevol dels seus colors, sense que aquest jugue un paper important.

En general, les firmes que desfilaren per la passarel·la seguien amb una certa prudència les línies creades pel Cercle d'Estilistes, tot i que, com explicava **Malen Llopis**, membre del Cercle, «amb això, el que hem pretès és orientar els compradors cap a les novetats que es portaran la propera

primavera-estiu, i, sobretot, que, després de veure els ambients creats, tinguem una visió clara de com envoltar el producte, de manera que aquest resulte més abellidor al consumidor».

La passarel·la de la discòrdia

Algunes diferències i malentesos han esguitat enguany les tradicionals desfilades que se celebren tots els anys

A l'esquerra, conjunt de Pepe Roura. Dalt, d'Àngela Fandos. A la dreta, models de Malen Llopis.

coincidint amb FIMI. Les posicions del Comitè Organitzador de la Fira i L'Infan-Club, un grup de nou firmes catalanes, no aconseguiren arribar a un acord sobre la imatge dels estands del certamen, i sobre qui havia de pujar a la passarel·la a publicitar les seues col·leccions. El resultat d'aquestes divergències ha estat la celebració de dues desfilades distintes. La patrocinada per FIMI tingué lloc al recinte en la fira, i l'organitzat per l'Infan-Club es dugué a terme en un hotel proper a la institució.

Segons **Pepa Ortiz**, directora de la Fira, «el problema sorgit arran de la negativa dels components de l'Infan-Club a desfilat juntament amb la resta de firmes ha estat degut al fet que aquestes no han volgut superar la prova de selecció prèvia de peces que es realitza». Segons **Pepe Roura**, representant de l'Infan-Club, un organisme integrat per Gehrino, Joan Ramilans, Shus-Pradsa, Lémur-Caribú, Gioccio, Tutti-Frutti, Il Giardino, Edhippo i Bacún, totes firmes punteres en el disseny infantil català, amb una facturació anual de 5.200 milions de pessetes, una exportació de 613 milions i que proporcionen treball de

forma directa o indirecta a més de 1.700 persones, «Si no hem desfilat amb la resta de companys del FIMI és perquè tenim concepcions distintes de com han de presentar-se els nostres productes i de com estructurar les nostres col·leccions en passarel·la. El fet que no s'haja produït una desfílada única no ha de ser maximitzat. Refusem tota mena de protagonisme sobre aquest tema i creiem que totes les iniciatives han de ser ben acollides, si així aconseguim enriquir la fira.»

Tot i que es volien reduir les diferències entre les dues bandes, també hi hagué certa tensió entre alguns expositors. L'Infan-Club, que agrupà tots els seus components en un sol pavelló i que pretén esdevenir un grup capaç de coordinar distintes accions de disseny i de publicitat exterior i interior, comptà amb el seu propi gabinet de premsa i un espai delimitat al seu gust.

18 firmes tingueren accés a la passarel·la del FIMI i 9 al protagonitzat per l'Infan-Club. De la primera desfílada cridà l'atenció poderosament la part que sota el nom «Denim» presentà Lecca-Lecca. De les firmes catalanes la millor col·lecció presentada ha estat la d'Àngela Fandos per a Il Giardino.

El disseny i l'ordinador es complementen

La tècnica del Cad/Cam o disseny assistit per ordinador ha començat ja a ser una realitat entre les múltiples petites empreses dedicades a la confecció infantil. El sector tèxtil, segons els darrers informes de la Cambra de Comerç, Indústria i Navegació de València, agrupa més de 7.000 empreses a nivell nacional, proporciona col·locació a 40.000 treballadors i el seu valor de producció supera cada any els 700.000 milions de pessetes. La concentració a nivell estatal de totes les activitats relacionades amb aquest sector té a Catalunya i al País Valencià les principals àrees d'influència i és per això que la tècnica del Cad/Cam està veient en aquestes zones el seu major ús.

El seu cost, que oscil·la al voltant dels 75 milions de pessetes, permet a les empreses una ràpida accessibilitat i amortització. En molts casos, és adquirit per diverses firmes associades per a la seua utilització, ja que la rendibilitat és directament relacionada amb un potencial de vendes considerable. Gràcies al CAD, es disposa de la infraestructura mecànica precisa per tal de dibuixar sobre pantalla els trets

bàsics d'un model determinat. Una vegada realitzat el disseny i mitjançant una ordre, la màquina fa aparèixer en pantalla totes les variables de possibles butxaques, costures, etc., que té memoritzades. Rematat el model fins als seus darrers detalls, sobre pantalla poden aparèixer combinacions de colors i textures de teixits. A partir d'aquest moment, només cal demanar a l'ordinador que programe automàticament les mesures de cadascuna de les peces per al seu tallatge automàtic.

La part Cam consisteix en l'aplicació pràctica al procés productiu de tota aquesta informació que obra dins l'ordinador en la Seua Unitat Central de Procés.

Per a **Pedro Farnals**, industrial, els avantatges del CAD-CAM es centren en «la possibilitat que ofereix per continuar informatitzant tot el procés de producció de l'empresa, en la rapidesa i seguretat que proporciona aquesta tècnica, en el millor aprofitament dels teixits (avui xifrat en un 5 %) i en les possibilitats de competir en el mercat que l'alta producció permet».

Un any més de fira, entre les diferències dels corrents ben marcats i el nou repte que suposa la informatització del sector. □

UPV: CONTINUA LA CRISI

Consell censurat, consell no dimitit

La reunió del Consell Polític d'UPV aquest cap de setmana no va acabar, com era previsible, amb la dimissió en bloc.

P. S.

Divendres, dia 19 de setembre, es va reunir a la seu central de València el Consell Polític d'Unitat del Poble Valencià. Aquest òrgan de direcció acabava de ser majoritàriament censurat en l'Assemblea de País del dia tretze. S'esperava que el Consell, davant l'espectacular retirada de la confiança per part de més de dues tercers parts de l'organització, presentaria la dimissió.

No va ser així, però. El sector majoritari, partidari del pacte electoral amb Izquierda Unida, i minoritari dins UPV, com va demostrar l'Assemblea de País, no va acceptar la proposta de la resta del Consell —partidaris de la independència política i electoral d'UPV— pel que fa a la dimissió en bloc.

Durant el debat —crispat— un dels temes centrals esgrimits per les dues parts va ser l'entrevista que EL TEMPS va publicar la setmana passada amb el portaveu del PCPV-PCE, Mario Caballero. Mentre Pere Beneyto, del sector pro-pacte, va arribar a qualificar aquest setmanari com a «premsa groga», representants de l'altre sector van comentar que això era «com intentar matar el missatger», i que el punt decisiu era que membres de la permanent del Consell havien iniciat, a esqueses d'aquest, del Consell i de l'organització, negociacions per anar a les eleccions junts i, fins i tot, per distribuir els llocs de les llistes, interrompudes només per la voluntat dels representants del PCPV, com quedava ben clar a l'entrevista.

La crisi de la UPV continua. L'assemblea extraordinària del 9 de novembre sembla que tindrà la darrera paraula. □

